

NIMBUS OG VENSKAB

Jan gik hen mod døren til stue sytten på hospitalets afdeling for mænd. Han stoppede op, rankede ryggen og fortsatte med faste skridt, som Otto havde lært ham, åbnede døren og gik ind på stuen. Der var kun én seng derinde, og i den lå hans gamle ven med lukkede øjne og uden at trække vejret. Han havde forladt denne verden i en alder af næsten hundrede år. Et langt liv, og han var sikker på, det for det meste havde været et lykkeligt liv, for Otto ville være lykkelig, og han havde forstået, at få det ud af sit liv, som han ville.

Forsigtigt rørte Jan ved den gamle, vejrbitte hånd og strøg den kærligt. Han satte sig på stolen ved siden af sengen, og mens han mumlende takkede sin ven for de mange lykkelige år med det bedste venskab, et menneske kunne tænke sig, lod han tankerne vandre tilbage til den tid, hvor de havde mødt hinanden. Han var atten år, rodløs, ensom, meget umoden og medlem af en motorcykelbande, der allerede havde startet en kriminelle løbebane. Med alle midler havde han forsøgt at være rå for at blive et fuldgældigt medlem af klubben. Han havde stjålet biler og lavet andre, mindre bræk. Hans forældre havde han

ikke set meget til, de havde begge haft en høj stilling og en fed løn, så han manglede ikke noget materielt, men han havde savnet at være nogen. En man kunne lide, en man regnede med.

Hans forældre havde foræret ham en Yamaha, en af de største maskiner, man overhovedet kunne få, og den havde vakt opsigt i klubben. Men han havde forelsket sig i en gammel Nimbus, der stod hos en forhandler i nabobyen. Han havde taget arbejde på et skibsværk og selv havde tjent til den. Han glemte aldrig den dag, han hentede den, han var gået de fem kilometer over til forhandleren, for ikke at lade den store maskine stå der, mens han kørte hjem på Nimbussen.

Han huskede, at han lod hånden glide kærtegnende hen over tankens glatte sider, og følte blodet bruse gennem sine årer. Den var hans nu, denne pragtmaskine, efter næsten et års forelskelse havde han købt den. Hver dag, når han havde fået fri fra arbejde, var han kørt hen forbi og havde stået mindst et kvarter og set forelsket på den gamle Nimbus.

Han ville køre en tur ud forbi klubben, de skulle alle se hans nyerhvervelse. Han satte sig op på maskinen og gav gas. Det var en vidunderlig fornemmelse at stryge gennem vinden på en gammel maskine, det var som om den havde sin egen sjæl, helt forskelligt fra Yamahaen, hvor han havde en fornemmelse af at skære gennem luften som æggen på en skarp kniv ville skære i en klump smør. Nej! det her var mere blødt på en måde. Han nød turen i fulde drag, og da han kørte ind på pladsen foran klubhuset var han ved at revne af stolthed. Han gassede op nogle gange for at påkalde sig gutternes opmærksomhed. Det var Kurt, der kom først ud af døren til klubhuset. Han gloede hånligt på ham.

“Hva’ fanden! har du lånt din mors cykel?” vrængede han. Kurt var en rå fyr, der altid prøvede at gejle de andre op imod ham. De var tyve medlemmer i klubben, og fem eller seks løb altid lige i røven på Kurt, hvilket de havde gjort siden, han havde været inde og sidde for vold. De fem var altid med ham og prøvede at efterligne hans bevægelser og måde at tale på. Den sjette var Eigil, han svingede lidt, han var ikke så stolt af, at Kurt havde siddet inde for vold, fordi volden var gået ud over en gammel mand på næsten halvfjers år, som boede i nabolaget. Ole havde banket ham næsten til døde med et boldtræ. Klubbens leder Kaj kom i dette øjeblik kørende ind på pladsen på sin store Honda CB 750 Four, og Jan kunne godt se, at hans nimbus ikke fyldte meget ved siden af den, men den var jo også noget helt andet. Kaj kom over og tog hans nyerhvervelse i øjesyn.

“Nå! du er nok blevet nostalgisk hva’, det er sgu da godt nok. Hvor meget kan den køre uden at falde fra hinanden altså?” De andre lo, men Kaj klappede ham på skulderen som tegn på accept. At blive klappet på skulderen af Kaj var noget ganske særligt, det betød, at han kunne lide en. Alligevel var Jan lidt nedtrykt, da han kørte hjem, glæden ved hans nye maskine var lidt væk. Hvorfor havde han dog ikke talt om den i klubben før, han købte den, så havde han vidst, at det ikke var in, at køre på en gammel Nimbus, så havde han bestemt ikke kørt over for at vise den frem. Han følte pludselig en vis trods indeni sig. Han ville have en Nimbus, og det spurgte han sgu ikke nogen i klubben om, de var nogle røvhuller, han skulle vise dem sku’ han. Men inderst inde vidste han, at han ikke havde styrke til at sætte sig op mod klubbens normer, og han hadede sig selv for det. En enlig tårer listede sig vej ned ad kinden, og han tørrede den arrigt væk.

Han kørte nu kun på Nimbussen, når han var alene, og han kørte altid ud i naturen, hvor han vidste, at han ikke ville møde nogle af klubbens medlemmer. Denne dag var han på vej hjem fra en af sine naturture, som han kaldte dem, da maskinen pludselig brummede anderledes og gik i stå. Han havde haft maskinen en måneds tid, og var blevet mere og mere glad for den for hver dag, der var gået. Han stod af, “fandens også hvad nu?” tænkte han, der var en kilometer hjem, han kunne sagtens gå, men Nimbussen var svær at trække. Han satte sig på hug og gloede opgivende på startpedalen, da en skygge faldt hen over ham. Han så op. Det var ham den gamle mand, Ole havde gennemtævet. Hvad ville han? Skyggen blev hængende over ham.

“Jeg har også haft sådan en”, sagde en dyb stemme, “den, jeg har nu, er ikke helt så flot, men den er ellers ganske fin.”

Jan så forbavset op på den gamle mand,

“Har du en Nimbus?” spurgte han vantro.

“Ja, jeg har været mekaniker i mange år, så jeg kunne fikse dem selv, hvis du forstår? Der går af og til noget i stykker på sådan en gammel maskine, og det er rasende dyrt at få det lavet.”

Han tav, og for første gang så de hinanden ind i øjnene. Jan følte en utrolig styrke men også venlighed komme imod sig, han følte sig pludselig helt tryk ved den gamle.

“Øh! tror du, du måske kan se hvad, der er galt med denne her? Lortet ville pludselig ikke mere.”

Den gamle så på ham i noget, der virkede som en evighed uden at sige noget, så gik han rundt om motorcyklen og satte sig på hug ved siden af ham.

“Jeg hedder Otto,” sagde han så pludselig, “vi er nødt til at få den hjem til mig, hvor jeg har mit værktøj.”

Inden Jan nåede at reagere, havde den gamle mand rejst sig og var i raskt trav hen ad vejen nærmest med nimbussen under armen, som var den en pakke cornflakes. Jan måbede, hvor fanden fik sådan en gammel støder alle de kræfter fra? Han satte i løb for at indhente Otto.

Otto boede i et gammelt hus, der tydeligt bar præg af, at der engang havde været landbrug her omkring, før alle de fine parcelhuse blev bygget, et lille hvidt stuehus med tilhørende lade, hvor han nu opbevarede en del skrammel og sin Nimbus. Jan fløjtede stille, da han så den. Otto smilede et varmt og kammeratligt smil, da han så Jans ansigt, og så begyndte han at hive sit værktøj frem.

“Kom skal du se”, så skal jeg lære dig, hvordan du kan reparere din cykel og kæle for den.”

De arbejdede samme i et par timer, Otto sagde ikke mange ord, men han smilede og lyttede på en sådan måde, at Jan fortalte ham om sit liv, om klubben og om hvordan de havde gjort nar ad hans Nimbus.

Da arbejdet var gjort, stod Nimbussen køreklar, og Jan var lykkelig på en besynderlig fredelig måde, han ikke havde oplevet før. Han havde oplevet glæden ved sammen med et andet menneske, at udføre et stykke arbejde, at gøre noget brugbart. Han så op på Otto, som var et halvt hoved højere end han selv, og undrede sig over dennes venlighed overfor ham, han var jo trods alt medlem af den bande, der havde banket ham. Han følte rødmen skylle op i ansigtet, og da deres øjne mødtes, så han væk.

“Øh æh!” sagde han, “hør her, øh! tak for hjælpen, og æh! det med banden og æh dig, det er jeg ked af.”

Han gik i stå og turde ikke se op. Aldrig havde han følt sig så elendig. Han mærkede Ottos hånd på sin skulder, og mens han stirrede ned i jorden, sagde han:

“Hvorfor er du så rar overfor mig?”

“Ja, lad os bare sige, at jeg kender forskel på snot og gele,” lød Ottos varme stemme i hans øre.

“Jamen, jeg er jo medlem af banden,” svarede Jan hjælpeløst, og hans stemme lød lidt skinger af tilbageholdte følelser.

“Ja”, Otto drejede ham, så deres øjne mødtes, “men du er ikke en af dem!”

Han vendte sig og begyndte at gå hen mod huset.

“Kom med ind, vi skal have noget frokost!” hans stemme var myndig. Jan fulgte ham ind i det hyggelige køkken og begyndte automatisk at dække bord efter Ottos henvisninger.

“Du øh! det med Nimbussen, det æh! måske kan du vente lidt med penge for arbejdet?” stammede han.

“Jeg har ikke noget at bruge flere penge til, men jeg skal have kalket mit hus, det kunne jeg godt bruge lidt hjælp til.”

Jan rødmede, “måske kan jeg hjælpe dig, hvis du vil vise mig hvordan. Jeg er vist ikke så god til ret meget.”

“Det vil du være, inden vi to er færdige med hinanden,” Otto lød brysk brysk, men da han så Jans ansigt udtrykke en blanding af vagtsomhed og angst, smilede han varmt og rakte hånden over mod ham.

“Venner hjælper altid hinanden, og vi er venner ikke?”

Jan rakte tøvende hånden frem, kunne dette være sandt, en ven, en rigtig ven, og da Otto greb hans hånd og trykkede den, bristede noget i ham.

“Ja”, kvækkede han og skyndte sig at vende ansigtet bort, så Otto ikke kunne se de forræderiske tårer, der løb ned over ansigtet.

Tårerne var løbet i en rolig strøm, som de gjorde nu, og nu som den gang, kunne han ikke stoppe

dem. Et næsten trediveårigt stærkt og ubrydeligt venskab var startet den dag med tårer, og endt denne dag med tårer. Nej, tænkte han, og så ned på sin døde ven i hospitalssengen. Deres venskab var ikke slut, det ville altid leve. Otto var stærkt medvirkende til, at han blev til det menneske, han var i dag, Otto var det bedste, der var hændt ham i hele hans liv, og han ville altid bære mindet om ham i sit hjerte. Han bøjede sig ned og kyssede varsomt sin gamle ven på panden.

“God rejse du gamle”, mumlede han, “du vil altid være med mig på min Nimbus.”

Han rejste sig, og uden at se sig tilbage forlod han hospitalets stille gange og gik ud i solen for at fortsætte livet, som Otto havde sagt var en gave. Da han satte sig på sin maskine og var kommet op i fart, hævede han blikket mod himlen, og løftede hånden til en hilsen.